

του και παραμελεί την οικογένειά του, η οποία διαμαρτύρεται κ' έτσι κάθε μέραν έχουν γκρίνιες και τσακώματα και σε μία στιγμή παραφοράς πέφτει χάμου αναίσθητος. 'Η μάνα του τότε μετνοεί και αποφασίζει κατά την συμβουλήν των γειτόνων αρμένιδων και δέν το ξαναμιλάει για δουλειά και για μέλλον και έτσι τον αφήνουν ήσυχο στο δρόμο του.

'Αλλ' ο Πέτρος δεν είναι κακός άνθρωπος, είναι μόνον άτυχός, μοιάζει σαν τή πεταλούδα που θαμπώνεται από το πολύ φως, και έτσι θαμπωμένος από τή θεωρία είναι ανεπιτήδεις για δουλειά. Κινεί λοιπόν τή λύπη στην 'Ανέτα, η οποία λέει γλυκά λογάκια για αυτόν στην αδερφή του και κατά σύμπτωση τὰ άκούει βγαίνοντας απ' την κάμαρά του κι' αυτός. 'Γαπάει χωρίς να το καταλάβει τήν 'Ανέτα, μεταβάλλεται δε σε πρακτικόν άνθρωπο, ζητάει να εργασθῇ και να νυμφευθῇ τήν 'Ανέτα. 'Η μάνα του που είχε σχηματίσει καλήν ιδέα για το κορίτσι, και η αδερφή του, με άνοιχτόκαοδη και γεμάτη ζωή κ' επέλα, άκούγουν με μεγάλη ευχαρίστηση τή γνώμη του και χαίρουνται. 'Αλλά έρχονται οι Κούρδοι, όχι οι Κούρδοι τῆς 'Αρμενίας με τὰ γιαταγάνια και τίς μπαγιονέτες, άλλ' οι ξευγνισμένοι Κούρδοι με τὸ άθος στην μπουτουνιέρα, οι λωποδύτες τῆς τιμῆς εκείνοι που δέν κόβουν κεφάλια, άλλὰ φτερά, τὰ φτερά τῆς εὐτυχίας και τῶν ἐνείρων. 'Είνα; από αυτούς είναι και ὁ ἐξάδερφός του Βάσος που καταχράστηκε τήν άδυναμία τῆς 'Ανέτας και κουμμένος μια βραδυά, από κάτω από τὸ κρεβάτι τῆς, τῆς έκλεψε τή τιμή τῆς.

Όταν δὲ ὁ Πέτρος βγαίνει τὰ χαράματα για να συνοδέψῃ τοὺς 'Αρμένιδες φίλους του που φεύγαν, στον Πειραιά, βλέπει να βγαίνει εκείνη τήν ὥρα και ὁ ἐξάδελφός του από τὸ απέναντι σπητι τῆς 'Ανέτας, τὸν κυνηγάει και τὸν προφτάνει μες τὸ σπητι του, που τρύπωσε εκείνος για να κρυφτῇ. Τὸν άρπάζει να τὸν πνίξῃ, άλλ' εκείνος υπερσπίζετα; μ' ἕνα πιστόλι. 'Εκείνη τήν στιγμήν έρχεται και ἡ 'Ανέτα, κλαίοντας και ζητώντας συγχώρεση για τὸ κακό που έπαθε χωρίς να τὸ θέλῃ.

Όταν μένει μόνη ἡ οἰκογένεια τοῦ Πέτρου σκέπτεται τί θὰ γείνη και αποφασίζουν ὁ Πέτρος να ακολουθήσῃ τή γνώμη που θὰ τὸν συμβουλέψουν οι 'Αρμένιδες. Αὐτοί, τῶν ὁποίων τίς ιδέες και τύχες διηγείται στή μάνα του και στην αδερφή του, με τήν πάλη για τήν ελευθερίά και εὐδαιμονία τῶν ατόμων, ἐπὶ τέλους κινούν τήν συμπάθεια τῆς οἰκογενείας τοῦ Πέτρου. Βγαίνει λοιπόν αὐτός να ξεπροβάλλῃ τοὺς 'Αρμένιδες και ὁ θεατῆς ὁ ὁποῖος γνωρίζει ἐκ τῶν προτέρων τί γνώμη θὰ δώσουν, καταλαβαίνει ὅτι θὰ γυρίσῃ ὁ Πέτρος φέρνοντας στο μπράτσο του και τὸ φτωχοκόριτσο εκείνο που άγάπησε και άγκυαί; ακόμα, τήν τιμή και τήν ὕπαρξή τοῦ ὁποῖου ἐπῆρε ὁ Τζέν-λεμαν εκείνος Κούρδος τῶν αἰθουσῶν Σὺρ Βάσος.

'Η έκτέλεση έγινε με πολλή ἐπιτυχία και ὁ κόσμος καταχειροκρότησε και τὸ έργο και τοὺς ἡθοποιούς.

ΒΑΛΛΕΝ-ΣΤΑΪΝ

ΒΑΣΙΛΙΚΟΝ ΑΝΘΟΠΩΛΕΙΟΝ ΑΡΙΣΤΟΦΙΛΟΥ ΤΣΟΥΤΣΟΥ

ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ 24 ΑΠΕΝΑΝΤΙ ΘΕΑΤΡΟΥ ΤΣΟΧΑ

Τὰ νύωδέστερα άνθρ.—Οἱ πλουσιώτεροι στέφανοι.—Αἱ καλλιτεχνικώτεροι ανθοδέσμαι.

ΝΕΚΡΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

Κασιδάκιστίς. Γιατί, κύριε, να λέμε «νύχια, πόδια» και να μη λέμε «δύο χε, πόδες;» αἱ, γιατί; Μαλλιαρός. Ρωτᾷς γιατί; Νά, γιατί! Γιατί οἱ δύο χε; θμιζούν τοὺς δύο χε; τοῦ Μιστριώτη, κι' οἱ πόδες τοὺς πόδες τοῦ Χατζιδάκεως.

Μιστριώτης. 'Εσύ, Χατζιδάκι, βλέπω και μιλάς για τή γλώσσα τῶν σκλονιδῶν. Δὲ μου λὲς τί θὰ πει σκλονί; Γιατί ἐγὼ σκλονί μαλόνι άκούγα, άμὰ τί πρᾶμα ἦτανε ἐν ἥξερᾳ.

Χατζιδάκις (βήχοντας). Σκλονί θὰ πῇ μέρος ὅπου μπαίνουν ὅσοι έχουν τρόπους, ὅχι ὅσοι ξέρουν ὑπερσυντελικούς.

Μιστριώτης. Και πῶς έμαθες ἐπὶ τή γλώσσα τοὺς;

Χατζιδάκις (ξεροβήχοντας, ἐπειδὴ άπορία φάλτου βῆξ).

Μιστριώτης. Κι' από πού παράγεται τὸ σκλονί δε μου λὲς;

Χατζιδάκις (ξεροβήχοντας πάλι). Παράγεται παράγεται..... Στάτου να δει;..... (οὔναι στο πάτωμα). Νά....

Μιστριώτης. Καλά λέτε, από τὸ σάλιο.

Κ. ΤΕΦΑΡΙΚΗΣ

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ κκ. ΥΔΡΟΛΗΠΤΑΣ ΑΘΗΝΩΝ

Παρακαλῶνται άπαντες οἱ κ. κ. ὑδροληπται οἱ καθυστερόντες οἰουδῆποτε παρελθόντος έτους ὡς και τοῦ τρέχοντος τὸ αντίτιμον τοῦ ποσίου ὕδατος ὅπως προσέλθωσιν άνωπρεθέτως ἐντὺς τῆς τρεχούσης ἐβδομάδος και καταβάλωσι τήν ὀφειλήν των, καθ' ὅσον ἐν ἐκνντία περιπτώσει θέλει άποκοπῇ ἡ διαχέτευσις τοῦ ὕδατος.

Ἀθήναι, τῇ 24 Σεπτεμβρίου 1903.

(Ἐκ τοῦ γραφείου τοῦ δήμου Ἀθηναίων)

Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

— Κόλλο κι' αὐτὸ τοῦ θεατρῶν τῆς «Ὁμοιοίας» να παίξῃ τοὺς «Κούρδους» τοῦ Καμπύση.

— Για να δείξῃ πῶς ὑποστηρίζει τή σύγχρονη φιλολογία μας.

— Ἄν δὲν ἐπαιζᾷ τὸ δράμα τοῦ Παλαμά, θὰ μᾶς πῇ, παίζω ὅμως τὸ δράμα τοῦ Καμπύση. Τι άλλο θέλετε;

— Τιποτε! Μόνο θέλουμε να τὸν ρωτήσουμε γιατί δέν τὸ παίζε τόσο καιρό, παρὰ φύλαξε να τὸ παίξῃ τώρα, άπάνω στὸ ξεσκάκεμα που έπαθε με τήν «Ἀλχηστις».

— Νά δῆτε και τί θὰ συμβῇ. Ἄν πετύχουνε «οἱ Κούρδοι» θὰ πῇ πῶς τοὺς διώρθωσε αὐτὸς και ἐπέτυχαν.

— Ἄν άποτύχουν, θὰ φωνάξῃ πῶς τὸ δράμα δέν εἶνε φτιασμένο για τή σκηνή.

— Ἄπό τέτοια τερτίπια μᾶς ἔχει συνηθίσει.

— Όταν ἐπράκειτο ναποκαλυφθῇ ὁ άνδράντας τοῦ Σολωμοῦ στὴ Ζάκυνθο, ἡ ἐπιτροπὴ είχε προταλέσει και τὸν κ. Ψυχάρη να πάῃ στὴν Ζάκυνθο και να μιλήσῃ.

— Ὁ κ. Ψυχάρης ἐμποδίστηκε.

— Ἐστειλε ὅμως ἕνα γράμμα στην ἐπιτροπὴ, που μιλάει μέσα σ' αὐτὸ φτωινότατα για τὸν μεγάλο μας ποιητὴ και χαρακτηρίζει τὸ έργο του.

— Τὸ γράμμα του ἐδημοσιεύθηκε στὴν «Ἐκθεσιν τῶν πεπραγμένων» που ἐτύπωσε ἡ Ἐπιτροπὴ.

— Θὰ τὸ δημοσιεύσῃ κι' ὁ «Νουμάς» στο φύλλο τῆς ἁλλης Κυριακῆς.

— Ὅσο περισσότεροι Ρωμηοὶ τὸ διαβάσουν, τόσο καλλίτερα.

— Λέει τόσα πράγματα μέσα σ' αὐτὸ και τὰ λέει.

τόσο καλά ὁ ἀδιακεκρίμενος ἐν Γαλλίᾳ λόγιος καθηγητῆς» ὅπως τὸν άποκαλεῖ ἡ κ. Κεντρικὴ Ἐπιτροπὴ ἐπὶ τῆς ἐκτοντατηριδῶς τοῦ Σολωμοῦ.

— Και μιά παρατήρησι, ἔτσι για τὸν τύπο:

— Τὴν ἔχθισί τῆς δὲν ἔμπορούσε να τήν γράψῃ σ' ανθρωπινώτερη γλώσσα, ἀπὸ σεβασμὸ τοῦλάχιστο τῆς μνήμης τοῦ ποιητοῦ που έγραψε τὸν ἄθανάτο εκείνο «διάλογο» για τή γλώσσά μας;

— Τί να γερῇ ὅμως κανένας φύλλους στ' ἄξερᾳ, ἀπὸ ἡ ἐπιτροπὴ ἐπροτάλεσε και τὸν κ. Μιστριώτη να μιλήσῃ για τὸν Σολωμό!

— Και μίλησε ὁ μελικέτης καθηγητῆς «προσενεγκὼν τὰς νεομισμένους θυτίας τῇ μεγαλοφυίᾳ τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος».

— Τὸ ἄρθρο τοῦ ἀγαπητοῦ μας συναδέλφου κ. Γίμ. Σταθ. που δημοσιεύουμε σήμερα, δέν θάνα; και τὸ τελευταίον.

— Εἶχε τήν καλωσύνην να μᾶς ὑποχρεῖ τήν ταχτική συνοχασία του.

— Περιττὸ να σᾶ; ποῦμε πόσο μᾶς εὐχαριστεῖ αὐτό.

— Ὁ κ. Σταθόπουλος με τὰ τελευταία ζωντανώματα ἄρθρα του στὴν «Ἀκρόπολι» ἔδωκε κῆτι ἀλύπητες βουβουλίες σε μερικές σάχλες τῆς κοινωνίας μας, που θὰ μείνουν ἀλησμόνητες.

— Ἔχει τήν φύχωσι κι' αὐτὸς να λέῃ τὰ τόκα-τόκα.

— Ἀπόδειξι τρανὴ πῶς ἂν τὸν καταραστῇ ποτὲ ὁ διάλογος και βγάλλῃ ἐφημερίδα δική του, δέν ἔαποχτήσῃ τήν πρώτη κυκλοφορία, ἡ ὁποία, καθὼς τὸ ξέρει, με Μουρούζηδες και με Χαλιμαδες άποχτίζεται.

— Ἡ κ. Παδοβάνη, διακρίνente μέρει τώρα δίνει τήν τελευταία τῆς παράστασι.

— Δέν λέμ. πῶς μᾶς ἐνοχλεῖ ἡ περίφημη καλλιτέχνης που δέν τῆς κάνει καριόᾳ να φύγῃ ἀπὸ τήν πόλ; μας.

— Ἐν τούτοις ἔμπορούσε και να μείνῃ ὅσο θέλει ἐδῶ, χωρίς να μᾶς κόβει τή χολή κάθε μέρα με τήν τελευταία τῆς.

— Φαντασθῆτε, ἂν μᾶς ἔχῃ τῆς τέτοιες φοβέρες και ἡ «Νέα Σκηνή»!

Ο ΙΔΙΟΣ

Η ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ

ΤΑ ΠΟΛΙΤΙΚΑ ΜΑΣ

'Ακούτε τώρα και τὰ ἀναμφισβήτητα πολιτικά νέα τῆς τελευταίας ἐβδομάδας.

Δεκατρεῖς φορές διελύθη ἡ Βουλὴ κι' ἄλλες τόσες έμεινεν ἀδιάλυτη.

Δέκα φορές διεσπάρθη ἡ συμμαχία Δελιγιάννη-Ράλλη και εἴκοσι φορές ἐστηρίχτηκε στερεώτερα. Εἴκοσι τόσες φορές ἐχόλιασε ὁ κ. Σιμόπουλος με τὸν κ. Θεοτόκη και σαράντα φορές τᾶφτιαζαν κ' εἶνε μέλι γάλα.

Τί κρίμα να μὴν περιορίζονται μερικές ἐφημερίδες τἀναμφισβήτητα κτωρθώματα τοῦ πρίγκηπος Μουρούζη, άλλὰ να πλώνονται και σ' ἄλλα ζητήματα και να μᾶς φουσκώνουν με ἀέρα!..

ΚΟΪΑΝΟ

Ο ΜΟΥΡΟΥΖΗΣ

Φίλτατε κ. Διευθυντά.

'Εχει ἡ δὲν ἔχει συγγενεῖς ἐδῶ ὁ τὸσον άτυστόλως διαπομπευόμενος εἰς τὰς στήλας τῶν ἐφημερίδων Μουρούζης;

'Εχει βεβαίως, κ' ἔχει συγγενεῖς ἀπὸ τὰ πρῶτα Ἑλληνικά σπίτια. Πῶς λοιπόν οἱ συγγενεῖς αὐτοὶ δέν διαμαρτύρονται δια τὸ ρεζιλίκι που παθαίνει ἕνας ἱποτικώτατος, ἀγγελόψυχος και άτυχός ἐξ ἁλλου Ἑλλήν ἀξιωματικός, ὁ φέρων ἕνα ἀπὸ τὰ πλέον τιμημένα και ἄγτιλα δῶμάτα τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ὁ ὁποῖος μόνον και μόνον διότι κτεδικάσθη εἰς ἐκουσίαν ἐξορίαν, ὑποχρεώθηκε να τροφοδοτῇ τοὺς ἀναγνώστα; δύο τριῶν ἐφημεριδῶν, πρῶτα -